ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (πέμπτο τμήμα)
της 30ής Απριλίου 1999 *

Στην υπόθεση Τ-311/97,

Pescados Congelados Jogamar, SL, εταιρία ισπανικού δικαίου, με έδρα την Las Palmas (Ισπανία), εκπροσωπούμενη από τον Manuel de Cristóbal López, δικηγόρο Μαδρίτης, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο τα γραφεία της fiduciaire Beaumanoir, 48, rue de Bragance,

προσφεύγουσα,

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενης από τους Thomas Van Rijn, νομικό σύμβουλο, και Juan Guerra Fernández, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Carlos Gómez de la Cruz, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, Centre Wagner, Kirchberg,

καθής,

που έχει ως αντικείμενο να αναγνωριστεί ότι η Επιτροπή παρανόμως παρέλειψε να παρέμβει, βάσει των αρμοδιοτήτων που διαθέτει σε θέματα αλιείας και, ιδίως, αυτών που διαθέτει στο πλαίσιο της Συμφωνίας Συνεργασίας που έχει συναφθεί μεταξύ της Ευρωπαϊκής Κοινότητας και του Βασιλείου του Μαρόκου στον τομέα αυτόν, κατά τον έλεγχο από τις μαροκινές αρχές του σκάφους Albor Uno,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ
ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ (πέμπτο τμήμα),

συγκείμενο από τους J. Cooke, Πρόεδρο, R. García-Valdecasas και την P. Lindh, δικαστές,

γραμματέας: H. Jung

εκδίδει την ακόλουθη

Διάταξη

Νομικό πλαίσιο

1 Ο κανονισμός (ΕΚ) 150/97 του Συμβουλίου, της 12ης Δεκεμβρίου 1996, για τη σύναψη της Συμφωνίας Συνεργασίας σε θέματα θαλάσσιας αλιείας μεταξύ της Ευρωπαϊκής Κοινότητας και του Βασιλείου του Μαρόκου και τη θέσπιση των διατάξεων εφαρμογής της (ΕΕ 1997, L 30, σ. 1), ενέκρινε τη Συμφωνία αυτή (στο εξής: Συμφωνία), της οποίας το κείμενο είναι συνημμένο στον εν λόγω κανονισμό.

2 Η ανωτέρω Συμφωνία αντικατέστησε εκείνη που είχε εγκριθεί με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 3954/92 του Συμβουλίου, της 19ης Δεκεμβρίου 1992, για τη σύναψη της συμφωνίας για τις σχέσεις στον τομέα της θαλάσσιας αλιείας μεταξύ της Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητας και του Βασιλείου του Μαρόκου και τη θέσπιση διατάξεων εφαρμογής της (ΕΕ 1992, L 407, σ. 1, στο εξής: κανονισμός 3954/92).

3 Τα άρθρα 9 έως 11 της Συμφωνίας ορίζουν:

«*Άρθρο 9*

Διοικητική συνεργασία

Τα συμβαλλόμενα μέρη, μεριμνώντας να εξασφαλίσουν την αποτελεσματικότητα των μέτρων διευθέτησης και διατήρησης των αλιευτικών πόρων:

— αναπτύσσουν διοικητική συνεργασία για να εξασφαλίσουν, το καθένα από την πλευρά του, ότι τα σκάφη τους τηρούν τις διατάξεις της παρούσας Συμφωνίας και τη ρύθμιση της θαλάσσιας αλιείας στο Μαρόκο,

— συνεργάζονται για να προλάβουν και να καταπολεμήσουν την παράνομη αλιεία, ιδίως με την ανταλλαγή πληροφοριών και τη στενή διοικητική συνεργασία.

Οι πρακτικές λεπτομέρειες για την εφαρμογή αυτή της διοικητικής συνεργασίας καθορίζονται στο παράρτημα II.

Η κατάσταση εφαρμογής των πρακτικών λεπτομερειών αυτής της διοικητικής συνεργασίας εξετάζεται από τα δύο μέρη στα πλαίσια της μεικτής επιτροπής που προβλέπεται στο άρθρο 10 της παρούσας Συμφωνίας.

Άρθρο 10

Μεικτή επιτροπή

Ιδρύεται μεικτή επιτροπή, επιφορτισμένη με την παρακολούθηση της καλής εφαρμογής της παρούσας συμφωνίας. Η μεικτή επιτροπή έχει ιδίως ως αποστολή:

— να εποπτεύει την εκτέλεση, την ερμηνεία και την καλή λειτουργία της παρούσας συμφωνίας καθώς και την επίλυση των διαφορών,

— να αποτελέσει τον απαραίτητο συνδετικό κρίκο για θέματα κοινού ενδιαφέροντος που αφορούν την αλιεία,

— να εγκρίνει τα προγράμματα και τις δράσεις που αναφέρονται στο άρθρο 3 της παρούσας Συμφωνίας,

— να εκτιμά τα αποτελέσματα της συνεργασίας μεταξύ των συμβαλλομένων μερών σε θέματα ελέγχου όπως προβλέπεται στο παράρτημα ΙΙ,

— να εξετάζει την εκτέλεση των εκφορτώσεων στους λιμένες του Μαρόκου από τα σκάφη της Κοινότητας,

— να εξετάζει την κατάσταση εφαρμογής των λεπτομερειών συνεργασίας, που αφορούν την καταπολέμηση της παράνομης αλιείας, καθώς και τη διοικητική συνεργασία για την τήρηση των ρυθμίσεων του Μαρόκου και των διατάξεων της παρούσας Συμφωνίας.

Η επιτροπή αυτή συνέρχεται μία φορά ετησίως, εκ περιτροπής στο Μαρόκο και στην Κοινότητα, καθώς και σε έκτακτες συνόδους μετά από αίτηση ενός από τα συμβαλλόμενα μέρη.

Άρθρο 11

Διακανονισμός διαφορών

Τα συμβαλλόμενα μέρη διαβουλεύονται σε περίπτωση διαφορών που αφορούν την ερμηνεία ή την εφαρμογή της παρούσας Συμφωνίας.»

4 Το κεφάλαιο VIII του παραρτήματος II της Συμφωνίας, που φέρει τον τίτλο «Συνεργασία σε θέματα ελέγχου των αλιευτικών δραστηριοτήτων των σκαφών της Κοινότητας στην αλιευτική ζώνη του Μαρόκου», ορίζει:

Κεφάλαιο VIII

Διαδικασία σε περίπτωση ελέγχου

1. *Διαβίβαση της πληροφορίας*

Το Υπουργείο [Θαλάσσιας Αλιείας και Εμπορικής Ναυτιλίας] του Μαρόκου ενημερώνει την αντιπροσωπεία [της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στο Μαρόκο] εντός προθεσμίας κατ' ανώτατο όριο 48 ωρών, σχετικά με κάθε έλεγχο ενός αλιευτικού σκάφους της Κοινότητας, που επέρχεται στην αλιευτική ζώνη του Μαρόκου, και διαβιβάζει συνοπτική έκθεση των περιστάσεων και των λόγων που οδήγησαν στον εν λόγω έλεγχο.

Επιπλέον, η αντιπροσωπεία ενημερώνεται σχετικά με την εξέλιξη των διαδικασιών που έχουν κινηθεί και των κυρώσεων που έχουν, ενδεχομένως, επιβληθεί.

2. *Πρακτικά ελέγχου*

Ο πλοίαρχος του σκάφους οφείλει, μετά τη διαπίστωση που καταχωρείται στα πρακτικά, τα οποία συντάσονται από την αρχή του Μαρόκου που είναι επιφορτισμένη με τον έλεγχο των αλιεύσεων, να υπογράψει το έγγραφο αυτό.

Η υπογραφή αυτή δεν θίγει τα δικαιώματα και τα ένδικα μέσα, που ο πλοίαρχος μπορεί να επικαλεστεί κατά της παράβασης, η οποία του προσάπτεται.

Οφείλει να οδηγήσει το σκάφος του στον λιμένα του Μαρόκου που υποδεικνύεται από την επιφορτισμένη με τον θαλάσσιο έλεγχο αρχή του Μαρόκου.

3. *Διευθέτηση του ελέγχου*

Σύμφωνα με τις διατάξεις του Dahir, της 23ης Νοεμβρίου 1973, για τον διακανονισμό της θαλάσσιας αλιείας, η παράβαση μπορεί να διευθετηθεί είτε:

α) διάσυμβιβασμού:

το ποσό του προστίμου που εφαρμόζεται προσδιορίζεται στο εσωτερικό μιας ψαλίδας που περιλαμβάνει ένα ελάχιστο και ένα μέγιστο όριο, τα οποία προβλέπονται από τη νομοθεσία του Μαρόκου· είτε

β) διά της δικστικής οδού:

στην περίπτωση που η υπόθεση δεν μπόρεσε να διευθετηθεί διά συμβιβασμού και εκδικάζεται ενώπιον αρμόδιας δικαστικής αρχής, καθορίζεται τραπεζική εγγύηση, σύμφωνα με το άρθρο 110 του Dahir, της 31ης Μαρτίου 1919, από την αρμόδια αρχή, το ταχύτερο δυνατό, και κατατίθεται από τον εφοπλιστή σε μια τράπεζα η οποία ορίζεται από τις αρχές του Μαρόκου.

Η τραπεζική εγγύηση δεν ανακαλείται πριν από την ολοκλήρωση της δικαστικής διαδικασίας.

Αποδεσμεύεται από την αρμόδια αρχή μόλις ολοκληρωθεί η διαδικασία χωρίς να καταδικαστεί ο ενδιαφερόμενος πλοίαρχος, αφού αφαιρεθούν τα ενδεχόμενα δικαστικά έξοδα.

Επίσης, σε περίπτωση καταδίκης το πρόστιμο της οποίας είναι χαμηλότερο από την εγγύηση που έχει κατατεθεί, το υπόλοιπο αποδεσμεύεται μετά την απόφαση, αφού αφαιρεθούν τα ενδεχόμενα δικαστικά έξοδα.

Η αποδέσμευση του σκάφους επιτυγχάνεται και το πλήρωμά του επιτρέπεται να εγκαταλείψει τον λιμένα:

— είτε μόλις εκπληρωθούν οι υποχρεώσεις που απορρέουν από τη διαδικασία συμβιβασμού αφού προσκομιστεί η απόδειξη καταβολής,

— είτε μόλις κατατεθεί τραπεζική εγγύηση, εν αναμονή της ολοκλήρωσης της δικαστικής διαδικασίας, αφού προσκομιστεί βεβαίωση κατάθεσης της εγγύησης.»

Το ιστορικό της διαφοράς

5 Η εταιρία Pescados Congelados Jogamar, SL, έχει την κυριότητα του σκάφους Albor Uno, εφοπλιστής του οποίου είναι η Galván Carratalá.

6 Στις 16 Ιουλίου 1997, ένα μαροκινό περιπολικό σκάφος διενήργησε έλεγχο επί του Albor Uno και το διέταξε να αλλάξει πορεία και να κατευθυνθεί προς τον λιμένα του El Aaiun, για τον λόγο ότι, στις 15 Ιουλίου 1997, αλίευσε σε απόσταση 4,5 ναυτικών μιλίων από τη μαροκινή ακτή, δηλαδή εντός της ζώνης των 12 μιλίων.

7 Με έγγραφο της 17ης Ιουλίου 1997, οι μαροκινές αρχές ενημέρωσαν, σύμφωνα με το κεφάλαιο VIII, παράγραφος 1, του παραρτήματος II της Συμφωνίας, τις κοινοτικές αρχές σχετικά με την εν λόγω σύλληψη.

8 Στις 18 Ιουλίου 1997, η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων απέστειλε στον λιμένα του El Aaiun έναν εμπειρογνώμονα, τον Pagliarani, προκειμένου να εξετάσει την κατάσταση και να συντάξει σχετική έκθεση.

9 Την ίδια ημέρα, ο Pagliarani, η Galván Carratalá, ο Fontán, διευθυντής-διαχειριστής της Asociación Nacional de Armadores de Cefalópodos (Anacef), ο Miranda, σύμβουλος επί θεμάτων αλιείας στην Πρεσβεία της Ισπανίας στο Ραμπάτ, και ο Fernández, πρόξενος της Ισπανίας στο Αγαδίρ, είχαν σύσκεψη με τον Berrada Gouzi, πλοίαρχο του μαροκινού βασιλικού ναυτικού, ο οποίος τους πληροφόρησε ότι αναφορικά με τη σχετική με το σκάφος παράβαση είχε επιβληθεί πρόστιμο 701 195 ντιρχάμ.

10 Στις 21, 23 και 24 Ιουλίου 1997, αντιστοίχως, η αντιπροσωπεία της Επιτροπής στο Ραμπάτ διαβίβασε τηλεομοιοτυπία και δύο έγγραφα στο μαροκινό Υπουργείο Θαλάσσιας Αλιείας και Εμπορικής Ναυτιλίας (στο εξής: μαροκινό Υπουργείο Αλιείας), ζητώντας κάθε στοιχείο που αφορούσε τη σύλληψη του σκάφους Albor Uno και προτείνοντας τη σύσταση τριμερούς επιτροπής αποτελούμενης από εκπροσώπους του μαροκινού Υπουργείου Αλιείας, της Επιτροπής και του Βασιλικού Ναυτικού, προκειμένου να μελετηθεί η εφαρμογή διαδικασιών που θα διασφάλιζαν μεγαλύτερη διαφάνεια στον τρόπο αντιμετωπίσεως υποθέσεων συλλήψεων πλοίων.

11 Στις 28 Ιουλίου 1997 ο Charles, υπεύθυνος για θέματα αλιείας υπάλληλος, υπηρετών στην αντιπροσωπεία της Επιτροπής στο Ραμπάτ, είχε συνάντηση με τον Laghgrib, προϊστάμενο του τμήματος παρακολουθήσεως και παρατηρήσεως αλιευτικών δραστηριοτήτων του μαροκινού Υπουργείου Αλιείας σχετικά με την τήρηση της Συμφωνίας καθώς και με την αξιοπιστία του συστήματος σχεδιογραφήσεως ναυσιπλοΐας και αλιείας GPS και του δέκτη ραδιοναυτιλίας Plotter.

12 Με έγγραφο της 29ης Ιουλίου 1997, καθώς και κατά τη διάρκεια συσκέψεως που πραγματοποιήθηκε την ίδια ημέρα μεταξύ του Gallimore, chargé d'affaires της αντιπροσωπείας της Επιτροπής στο Ραμπάτ και του Rhanmi, γενικού γραμματέα του μαροκινού Υπουργείου Αλιείας, οι κοινοτικές αρχές συγκάλεσαν έκτακτη σύνοδο της προβλεπομένης από το άρθρο 10 της Συμφωνίας μεικτής επιτροπής. Η πρόσκληση αυτή επαναλήφθηκε αρκετές φορές. Παρ' όλ' αυτά, οι μαροκινές αρχές απέρριπταν κάθε φορά την πρόσκληση θεωρώντας ότι δεν έχει υπάρξει παράβαση της Συμφωνίας.

13 Με τηλεομοιοτυπία της 11ης Αυγούστου 1997, που απεστάλη στην αντιπροσωπεία της Επιτροπής στο Ραμπάτ και την οποία η προσφεύγουσα θεωρεί ως έγγραφο οχλήσεως, η τελευταία ζήτησε, αφενός, τα ονόματα, αριθμούς τηλεφώνου και τηλεομοιοτυπικού των επιφορτισμένων με την υπόθεση υπαλλήλων και οργανισμών και, αφετέρου, αντίγραφο της εκθέσεως του εμπειρογνώμονα καθώς και τα στοιχεία του υπαλλήλου που την κατέχει, και τούτο προκειμένου να μπορέσει να έλθει σε επαφή με τους εν λόγω υπαλλήλους.

14 Με τηλεομοιοτυπία της 13ης Αυγούστου 1997, η αντιπροσωπεία της Επιτροπής στο Ραμπάτ απάντησε ότι η Επιτροπή είχε αναλάβει όλες τις ενδεδειγμένες πρωτοβουλίες για την εξεύρεση λύσεως σχετικά με τη σύλληψη του σκάφους Albor Uno, μερμνώντας για την τήρηση των διατάξεων της Συμφωνίας. Το εν λόγω κοινοτικό όργανο κατέληξε ότι τυγχάνει εφαρμογής η μαροκινή νομοθεσία και ότι, όπως είναι επόμενο, ο εφοπλιστής του σκάφους έχει την ευχέρεια να απευθυνθεί ευθέως στις μαροκινές αρχές.

15 Με τηλεομοιοτυπία της 14ης Αυγούστου 1997 προς την αντιπροσωπεία της Επιτροπής στο Ραμπάτ, η προσφεύγουσα ανέφερε ότι απαιτούσε, ύστερα από αναμονή ενός μήνα, να της γνωστοποιηθούν τα στοιχεία που ζήτησε με την από 11 Αυγούστου 1997 τηλεομοιοτυπία της καθώς και κάθε άλλο στοιχείο σχετικά με τις διαπραγμα-

τεύσεις της Επιτροπής με τις μαροκινές αρχές, προκειμένου να μπορέσει να ενεργήσει η ίδια.

16 Με τηλεομοιοτυπία που απέστειλε στις 19 Αυγούστου 1997, η Επιτροπή διαβίβασε στην προσφεύγουσα την έκθεση του Pagliarani. Στην εν λόγω έκθεση διαπιστώνεται ότι, στις 15 Ιουλίου 1997, σύμφωνα με τα συστήματα σχεδιογραφήσεως για τη ναυσιπλοΐα και την αλιεία Plotter και GPS, τα οποία διαθέτει το Albor Uno, το σκάφος αλίευε εκτός της ζώνης των 12 μιλίων και ότι δεν υφίσταντο ενδείξεις σχετικές με την ύπαρξη παραποιήσεων στο σχετικό βιβλίο. Ο Pagliarani κατέληξε στο συμπέρασμα ότι υφίσταται μία σαφώς διαμετρική αντίθεση μεταξύ των ισχυρισμών του κάθε εμπλεκομένου μέρους, δυναμένη να αρθεί μόνον εάν προσκομισθούν από τις μαροκινές αρχές συμπληρωματικές πληροφορίες σχετικά με την επισήμανση του Albor Uno από το ραντάρ και τα προκύψαντα εν προκειμένω στοιχεία ναυσιπλοΐας.

17 Με τηλεομοιοτυπία της ίδιας ημέρας, ο Cavaco, γενικός διευθυντής της Γενικής Διευθύνσεως Αλιείας (ΓΔ XIV), απάντησε στην αποσταλείσα από την προσφεύγουσα στις 14 Αυγούστου 1997 τηλεομοιοτυπία. Ο Cavaco υπενθύμισε το κείμενο της Συμφωνίας, κατά το οποίο στον εφοπλιστή εναπόκειται να επιλέξει τον τρόπο — συμβιβασμός ή δικαστική οδός — για τη διευθέτηση της συλλήψεως. Ανέφερε επίσης ότι η Επιτροπή δεν έχει μετάσχει σε διαπραγματεύσεις με τις μαροκινές αρχές.

18 Το σκάφος ελευθερώθηκε την 1η Σεπτεμβρίου 1997 κατόπιν συμβιβασμού.

Διαδικασία και αιτήματα των διαδίκων

19 Η προσφεύγουσα άσκησε την υπό κρίση προσφυγή στις 10 Δεκεμβρίου 1997.

20 Με χωριστό δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 20 Φεβρουαρίου 1998, η Επιτροπή προέτεινε ένσταση απαραδέκτου βάσει του άρ-

θρου 114, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας. Η προσφεύγουσα κατέθεσε τις παρατηρήσεις της επί της ενστάσεως αυτής στις 3 Απριλίου 1998.

21 Με το δικόγραφό της προσφυγής, η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να διαπιστώσει την παράλειψη της Επιτροπής, υπό την έννοια ότι το εν λόγω κοινοτικό όργανο παρέλειψε να ενεργήσει στο πλαίσιο του ελέγχου του Albor Uno, και τούτο κατά παράβαση της Συνθήκης ΕΚ (άρθρα 38 επ.) και του κανονισμού 3954/92·

— να αποφανθεί ότι η Επιτροπή δεν όφειλε να εκχωρήσει τις σχετικές με θέματα αλιείας αρμοδιότητές της στις εθνικές αρχές·

— να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

22 Με την ένστασή της απαραδέκτου, η Επιτροπή ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να κηρύξει την προσφυγή απαράδεκτη·

— να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

23 Στις παρατηρήσεις της σχετικά με την ένσταση απαραδέκτου, η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να απορρίψει την ένσταση απαραδέκτου·

— να συνεχίσει τη διαδικασία και να προχωρήσει στη συζήτηση επί της ουσίας·

— να καταδικάσει την Επιτροπή στα σχετικά με το παρόν παρεμπίπτον ζήτημα έξοδα.

Επί του παραδεκτού

24 Δυνάμει του άρθρου 114, παράγραφος 3, του Κανονισμού Διαδικασίας, η διαδικασία επί της ενστάσεως απαραδέκτου συνεχίζεται προφορικώς, εκτός αν το Πρωτοδικείο αποφασίσει άλλως. Εν προκειμένω, το Πρωτοδικείο (πέμπτο τμήμα) εκτιμά ότι έχει επαρκώς διαφωτιστεί από τα στοιχεία της δικογραφίας και αποφασίζει ότι δεν συντρέχει λόγος να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία.

Επιχειρήματα των διαδίκων

25 Η Επιτροπή θεωρεί ότι η προσφυγή είναι προδήλως απαράδεκτη.

26 Πρώτον, η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι, αντίθετα προς τις επιταγές του άρθρου 175, δεύτερο εδάφιο, της Συνθήκης, κλήθηκε προηγουμένως να ενεργήσει. Η τηλεομοιοτυπία της προσφεύγουσας της 11ης Αυγούστου 1997 δεν πληρούσε τις ουσιώδεις προϋποθέσεις που σύμφωνα με τη νομολογία του Πρωτοδικείου απαιτούνται για να υφίσταται πρόσκληση προς ενέργεια.

Αφενός, στο έγγραφο αυτό δεν γίνεται επίκληση ούτε του άρθρου 175 της Συνθήκης ούτε του γεγονότος ότι το έγγραφο αυτό αποτελεί τη διοικητική φάση της διαδικασίας διαπιστώσεως παραλείψεως και, αφετέρου, στο εν λόγω έγγραφο δεν μνημονεύονται τα μέτρα που η προσφεύγουσα θεωρεί αναγκαία προκειμένου να παύσει να υφίσταται η προβαλλόμενη αδράνεια ή παράλειψη της Επιτροπής.

27 Δεύτερον, η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι, αντίθετα προς τις επιταγές της νομολογίας του Δικαστηρίου, δεν υφίσταται συμφωνία μεταξύ του petitum της προσκλήσεως προς ενέργεια και του petitum του δικογράφου της προσφυγής (απόφαση του Δικαστηρίου της 16ης Δεκεμβρίου 1960, 41/59 και 50/59, Hamborner Bergbau και Thyssen Bergbau κατά Ανωτάτης Αρχής, Συλλογή τόμος 1954-1964, σ. 537). Στην τηλεομοιοτυπία της της 11ης Αυγούστου 1997, η προσφεύγουσα περιορίστηκε στο να ζητήσει από την Επιτροπή τα ονόματα και τους αριθμούς τηλεφώνου και τηλεομοιοτυπικού των επιφορτισμένων με την υπόθεση υπαλλήλων και οργανισμών καθώς και αντίγραφο της εκθέσεως του εμπειρογνώμονα και τα στοιχεία του υπαλλήλου που την κατέχει, προκειμένου να μπορέσει να έλθει σε επαφή μαζί τους. Αντιθέτως, με το δικόγραφό της προσφυγής, η προσφεύγουσα ζήτησε από το Πρωτοδικείο, αφενός, να διαπιστώσει ότι η Επιτροπή, παραλείποντας να ενεργήσει σχετικά με τη σύλληψη του Albor Uno, δεν τήρησε τις διατάξεις της Συνθήκης και, αφετέρου, να καλέσει την Επιτροπή να ενεργήσει απευθείας, δοθέντος ότι πρόκειται για ζήτημα αλιείας, αντί να μεταβιβάσει τις εξουσίες της στις εθνικές αρχές.

28 Τρίτον, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι η προβαλλόμενη αδράνειά της δεν συνιστά, εν πάση περιπτώσει, παράλειψη, κατά της οποίας είναι δυνατή η άσκηση, δυνάμει του άρθρου 175 της Συνθήκης, προσφυγής, και τούτο για τον λόγο ότι αυτό που της ζητήθηκε με την τηλεομοιοτυπία της 11ης Αυγούστου 1997, δηλαδή στοιχεία για μια έκθεση, δεν μπορεί να εξομοιωθεί προς τη νομικώς δεσμευτική απόφαση.

29 Τέλος, η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι η προσφεύγουσα δεν νομιμοποιείται για άσκηση προσφυγής εφόσον η πράξη στην οποία η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι η Επιτροπή δεν προέβη δεν την αφορά ατομικά και άμεσα. Αφενός, η απουσία της Επιτροπής κατά τη σύλληψη του Albor Uno δεν θα μπορούσε να έχει αποφευχθεί παρά μόνο με τροποποίηση της Συμφωνίας ή με την καταγγελία της, πράγμα που θα παρήγε έννομα αποτελέσματα για τους τρίτους. Αφετέρου, η μη μεταβίβαση των εξουσιών της σχετικά με ζητήματα αλιείας στις εθνικές αρχές θα αφορούσε και τα σκάφη που

αλιεύουν κατόπιν χορηγήσεως αδείας στα μαροκινά ύδατα καθώς και τις ισπανικές αρχές. Κατά συνέπεια, δεν μπορεί να προβάλλεται ο ισχυρισμός ότι τέτοιες παραλείψεις αφορούν ατομικώς το Albor Uno.

30 Πρώτον, η προσφεύγουσα υποστηρίζει, όσον αφορά τη μη τήρηση του ουσιώδους τύπου που αποτελεί η πρόσκληση προς ενέργεια, ότι η αρχή της αναλογικότητας απαιτεί όπως κάθε υποχρέωση που επιβάλλεται στον αποδέκτη κοινοτικών κανόνων να περιορίζεται στο απολύτως αναγκαίο για την επίτευξη του επιδιωκόμενου σκοπού και απαιτεί τις λιγότερες δυνατές θυσίες εκ μέρους των επιβαρυνομένων με την υποχρέωση αυτή οικονομικών φορέων (απόφαση του Δικαστηρίου της 11ης Ιουλίου 1989, 265/87, Schräder MS Kraftfutter, Συλλογή 1989, σ. 2237). Η υπερβολική προσήλωση στους τύπους, πράγμα που έχει ως αποτέλεσμα να καθίσταται δυσχερέστερη ή να εμποδίζεται η πρόσβαση στα νόμιμα ένδικα μέσα άμυνας, είναι αντίθετη προς το δικαίωμα για αποτελεσματική ένδικη προστασία. Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι, έστω και αν απαιτείται στην πράξη επίσημη πρόσκληση προς ενέργεια το κείμενο του άρθρου 175 της Συνθήκης δεν επιβάλλει να αναφέρεται η ενέργεια που πρέπει να αναληφθεί ούτε ότι η ενέργεια αυτή πρέπει να περιορίζεται σ' αυτό που ζητείται. Σκοπός της προσκλήσεως προς ενέργεια, είναι να αρχίσει να τρέχει η προβλεπόμενη στο εν λόγω άρθρο προθεσμία και να προσδιοριστεί το περιεχόμενο της ζητουμένης δράσεως. Η τηλεομοιοτυπία της 11ης Αυγούστου 1997 ικανοποιούσε τις απαιτήσεις αυτές. Η ημερομηνία ύστερα από την οποία αρχίζει να τρέχει η προθεσμία είναι η της συλλήψεως και, το περιεχόμενο, η ελευθέρωση του σκάφους.

31 Δεύτερον, όσον αφορά τη μη συμφωνία του petitum της προσκλήσεως προς ενέργεια και του petitum του δικογράφου της προσφυγής, η προσφεύγουσα υπογραμμίζει ότι η προσφυγή ασκήθηκε όχι επειδή η Επιτροπή αμέλησε να προβεί σε συγκεκριμένη πράξη αλλά διότι παρέμεινε αδρανής, μη εκμεταλλευόμενη τα μέσα που είχε στη διάθεσή της. Δεν μπορεί να απαιτείται από την προσφεύγουσα να ζητεί από την Επιτροπή τη λήψη συγκεκριμένων πολιτικών μέτρων, πολλώ μάλλον όταν πρόκειται για διεθνή σύγκρουση. Πράγματι, τέτοια μέτρα δεν είναι νομικά.

32 Τέλος, η προσφεύγουσα, προκειμένου να καταρρίψει τη θέση της Επιτροπής ότι η αδράνειά της δεν συνιστά παράλειψη κατά της οποίας είναι δυνατή η άσκηση προσφυγής δυνάμει του άρθρου 175 της Συνθήκης και ότι αυτή δεν νομιμοποιείται για άσκηση προσφυγής, ισχυρίζεται ότι το γεγονός ότι ένα φυσικό ή νομικό πρόσωπο δικαιούται να προσφύγει στο Πρωτοδικείο μόνον στην περίπτωση που ένα κοινοτικό όργανο έχει παραλείψει να του απευθύνει πράξη άλλη εκτός της συστάσεως ή γνώμης σημαίνει, αποκλειστικώς και μόνο, ότι η προσφυγή δεν μπορεί να στρέφεται

κατά της παραλείψεως εκδόσεως μιας πράξεως η οποία δεν παράγει έννομα αποτελέσματα.

33 Έτσι, το Δικαστήριο έχει υιοθετήσει μια ευρεία ερμηνεία της εννοίας της πράξεως, κατά την έννοια του άρθρου 175 της Συνθήκης, και τούτο προκειμένου να διασφαλίζει έννομη προστασία για όλους εκείνους τους οποίους, χωρίς να είναι οι τυπικοί αποδέκτες της, η πράξη αυτή τους αφορά, στην πραγματικότητα, κατά τρόπο ανάλογο. Είναι αρκετό η επικρινόμενη πράξη να θίγει άμεσα και ατομικά τον προσφεύγοντα, έστω και αν αυτός δεν είναι ο αποδέκτης της (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 14ης Φεβρουαρίου 1989, 247/87, Star Fruit κατά Επιτροπής, Συλλογή 1989, σ. 291, και της 16ης Φεβρουαρίου 1993, C-107/91, ENU κατά Επιτροπής, Συλλογή 1993, σ. I-599).

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

34 Πρέπει να υπομνηστεί ότι η ασκουμένη δυνάμει του άρθρου 175 της Συνθήκης προσφυγή περί διαπιστώσεως παραλείψεως είναι παραδεκτή μόνον εφόσον ο προσφεύγων έχει κατά τον δέοντα τρόπο ακολουθήσει την προ της ασκήσεως ένδικης προσφυγής διαδικασία, τηρώντας τον ουσιώδη τύπο που αποτελεί η κατά την έννοια της δευτέρας παραγράφου του εν λόγω άρθρου πρόσκληση προς το καθού όργανο για ενέργεια (απόφαση του Δικαστηρίου της 4ης Φεβρουαρίου 1959, 17/57, De Gezamenlijke Steenkolenmijnen in Limburg κατά Ανωτάτης Αρχής, Συλλογή τόμος 1954-1964, σ. 299, τη διάταξη του Πρωτοδικείου της 6ης Φεβρουαρίου 1997, T-64/96, De Jorio κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1997, σ. II-127, σκέψη 39).

35 Προκειμένου μια τέτοια αίτηση να μπορεί να θέσει σε κίνηση τη διαδικασία της προσφυγής κατά παραλείψεως, είναι ανάγκη η αίτηση αυτή να είναι αρκούντως ρητή και ακριβής ώστε να επιτρέπει στην Επιτροπή να αντιληφθεί κατά τρόπο συγκεκριμένο το περιεχόμενο της αποφάσεως που της ζητείται να λάβει. Εξάλλου, από την εν λόγω αίτηση πρέπει να προκύπτει ότι με αυτήν επιδιώκεται να υποχρεωθεί η Επιτροπή στη λήψη θέσεως (απόφαση του Δικαστηρίου της 10ης Ιουνίου 1986, 81/85 και 119/85, Usinor κατά Επιτροπής, Συλλογή 1986, σ. 1777, σκέψη 15).

36 Εν προκειμένω, στην από 11 Αυγούστου 1997 τηλεομοιοτυπία της, η προσφεύγουσα περιορίζεται να ζητεί από την Επιτροπή, αφενός, τα ονόματα, αριθμούς τηλεφώνου και τηλεομοιοτυπικού των επιφορτισμένων με την υπόθεση υπαλλήλων και οργανισμών και, αφετέρου, αντίγραφο της εκθέσεως του εμπειρογνώμονα και τα στοιχεία του υπαλλήλου που την κατέχει, προκειμένου να μπορέσει να έρθει σε επαφή μαζί τους.

37 Επιβάλλεται η διαπίστωση ότι, έστω και αν δεν απαιτείται, κατά την φάση που προηγείται της ασκήσεως προσφυγής κατά παραλείψεως, να επιδεικνύεται υπερβολική αυστηρότητα ως προς την τήρηση των απαραιτήτων διατυπώσεων, η τηλεομοιοτυπία της 11ης Αυγούστου 1997 δεν περιλαμβάνει πρόσκληση προς την Επιτροπή για ενέργεια αλλά περιορίζεται στο να ζητεί από αυτήν ορισμένα στοιχεία προκειμένου να μπορέσει η προσφεύγουσα να ενεργήσει από μόνη της. Εξάλλου, από την εν λόγω τηλεομοιοτυπία δεν προκύπτει ότι αυτή αποτελεί προκαταρκτική πράξη διαδικασίας ασκήσεως προσφυγής (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 13ης Ιουλίου 1961, 22/60 και 23/60, Elz κατά Ανωτάτης Αρχής, Συλλογή τόμος 1954-1964, σ. 619, και της 6ης Μαΐου 1986, 25/85, Nuovo Campsider κατά Επιτροπής, Συλλογή 1986, σ. 1531, σκέψη 8).

38 Από τα ανωτέρω προκύπτει ότι η προσφεύγουσα δεν ακολούθησε, κατά τον δέοντα τρόπο, πριν από την άσκηση της υπό κρίση προσφυγής σχετική προδιαδικασία, απευθύνοντας στην Επιτροπή πρόσκληση προς ενέργεια, κατά την έννοια του άρθρου 175, δεύτερο εδάφιο, της Συνθήκης. Έτσι, η προσφεύγουσα παρέλειψε την τήρηση ουσιώδους τύπου, πράγμα που συνεπάγεται το απαράδεκτο του αιτήματός της για διαπίστωση παραλείψεως (προπαρατεθείσα διάταξη De Jorio κατά Συμβουλίου, σκέψη 39).

39 Εξ αυτού έπεται ότι, χωρίς να παρίσταται ανάγκη να εξεταστούν τα λοιπά επιχειρήματα της Επιτροπής, η προσφυγή πρέπει να κηρυχθεί απαράδεκτη στο σύνολό της.

Επί των δικαστικών εξόδων

40 Σύμφωνα με το αρθρο 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα εφόσον υπήρξε σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Δεδομένου ότι η προσφεύγουσα ηττήθηκε πρέπει αυτή να καταδικαστεί, σύμφωνα με τα σχετικά αιτήματα της Επιτροπής, στα έξοδα στα οποία το εν λόγω κοινοτικό όργανο υποβλήθηκε.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (πέμπτο τμήμα)

διατάσσει:

1) **Απορρίπτει την προσφυγή ως απαράδεκτη.**

2) **Καταδικάζει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.**

Λουξεμβούργο, 30 Απριλίου 1999.

Ο Γραμματέας

H. Jung

Ο Πρόεδρος

J. D. Cooke

* Γλώσσα διαδικασίας: η ολλανδική.